

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 281)

Nov (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 101)

51. அதீதாநி மஹாபுண்யாந் ஓங்காரஸ்ய மஹாத்மந:

இதம் சரணம் அஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்

52. அயமிந்விச்சதாம் ஸ்வர்க: போத: பாரம் திதீர்ஷதாம்

ஹகாரௌகார ஸம்யோகாதயம் ப்ராஸாதஸம்ஜ்ஞக:

பொருள் - “ஓம்” என்பதன் மிகுந்த புண்ணியமான தன்மையானது இப்போது உன்னால் தெளிவாக அறியப்பட்டது. இத்தகைய “ஓம்” என்பது அறியாமை நிறைந்தவர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் ஆகிய அனைவரையும் காக்கவல்லதாகும். யார் ஒருவர் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து ஸ்வர்கம் செல்ல எண்ணுகிறாரோ அவருக்கு “ஓம்” என்பது ஒரு ஓடம் போன்று உள்ளது. இது “ஹ” மற்றும் “ஓள்” ஆகிய ஒலிகளின் கூட்டாக உள்ளதால், இது “ப்ராஸாதம்” எனப்படுகிறது.

53. பிண்டோ அயம் ஸர்வதத்த்வாநாம் பிண்டபூத: ஸநாதந:

ஸாதநம் ப்ரதிபத்திச்ச விநியோகோ அத தாரணா

54. ஜீவஸ்யேவ ஹரேசாந ப்ராஸாதஸ்யாஸ்ய வித்தி தத்

அஸ்யைவ ஸம்ஜ்ஞாமந்த்ரோ அயம் ஹம்ஸோ நாம மஹாமநு:

55. போக்தாரம் ப்ரதமம் வர்ணம் வித்தி போக்யம் த்விதீயகம்

நாராயணமயம் பூர்வமக்ஷரம் ஸ்ரீயம் பரம்

56. அக்நீஷோமாத்தமகாவேதௌ வர்ணௌ வித்தி ஸநாதநௌ

அநயோரந்தரா சக்ர பிந்து தர்மௌ வ்யவஸ்திதௌ

பொருள் - இதுவே அனைத்து தத்துவங்களின் ஸாரமாக உள்ளது. ப்ராஸாதம் எனப்படும் இந்த பீஜமந்த்ரத்திற்கே ஸாதநமாக உள்ள தன்மை, இலக்கு, உபயோகம் மற்றும் தாரணை ஆகிய அனைத்தும் உள்ளது என்று அறிவாயாக. இதன் ஸம்ஜ்ஞா (தொடக்கம்) என்பது ஹம்ஸம் என்னும் உயர்ந்த மந்த்ரமாகும். இத்தகைய ஹம்ஸ மந்த்ரத்தின் முதல் எழுத்து அனுபவிப்பவனையும், இரண்டாம் எழுத்து அனுபவிக்கப்படுவதையும் குறிப்பதாகும். முதல் எழுத்தான "ஹ" என்பது நாராயணனையும், இரண்டாம் எழுத்தான "ஸ" என்பது ஸ்ரீயையும் குறிப்பதாகும். சக்ரனே! இந்த இரண்டு எழுத்துக்களும் அக்னி மற்றும் ஸோமன் ஆகியவர்களை உள்ளடக்கியதாகக் கொள்வாயாக; இந்த இரண்டின் நடுவில் பிந்துவும் (ஸ்ருஷ்டி) மற்றும் தர்மம் (ஸம்ஹாரம்) உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 281)

1-3-36 ஸம்ஸ்கார பராமர்சாத் தத் அபாவாபிலாபாத் ச

பொருள் - வித்யையில் உபநயனம் போன்றவை கூறப்படுவதாலும், இவை கிடையாது என்று கூறுவதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கும் பகுதிகளில், உபநயனம் குறித்துக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்; சாந். (4-4-5) - உப த்வா நேஷ்யே - நான் உனக்கு உபநயனம் செய்விக்கிறேன் - என்றும், சத. (11-5-3-13) - தம் ஹோபநிந்யே - அவர் உபநயனம் செய்வித்தார் - என்றும் கூறப்படுகிறது. ஸூத்ரனுக்கு உபநயனம் இல்லை என்பதை, மநு. (10-126) - ந ஸூத்ரே பாதகம் கிஞ்சித் ந ச ஸம்ஸ்காரம் அர்ஹதி - சிறிய அளவில் கூட பாபமோ, ஸம்ஸ்காரத்தில் தகுதியோ ஸூத்ரனுக்கு இல்லை - என்றும், கௌ. ஸூ. (10-50) - சதுர்தோ வர்ண ஏகஜாதிர்ந ச ஸம்ஸ்காரம் அர்ஹதி - நான்காம் வர்ணத்தினருக்கு ஒரு பிறப்பு மட்டுமே உள்ளது என்பதால், ஸம்ஸ்காரத்திற்குத் தகுதி இல்லை - என்றும் கூறுவதைக் காணலாம்.

1-3-37 தத் அபாவ நிர்ந்தாரணே ப்ரவ்ருத்தே:

பொருள் - இல்லை என்று உறுதி செய்த பின்னரே, உபதேசம் தொடங்குவதாலும்.

குறிப்பு (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பகுதி அல்ல. இங்கு ஜாபாலை என்பவள் குறித்துக் கூறப்படுவதால், அவளைப் பற்றிய குறிப்பு தரப்பட்டது) - ஜாபாலை என்பவளுடைய புத்திரன் ஸத்யகாமன் ஆவான். அவன் தனது தாயாரிடம் தன்னுடைய கோத்ரம் என்ன என்று கேட்டான். அப்போது ஜாபாலை அவனிடம்,

“நான் சான்றோர்களுக்குப் பணி புரிவதில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டவளாக இருந்ததால், கோத்ரம் அறியாமல் இருந்து விட்டேன்”, என்றாள். இதனை ஸத்யகாமன் தனது ஆசார்யனிடம் உள்ளது உள்ளபடியே கூறினான். அப்போது அவர், “நீ உண்மையை உரைத்தாய். ஆகவே உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்”, என்றார்.

(ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடர்கிறது) ஸித்தாந்தம் – சாந். (4-4-5) - ந ஏதத் ப்ராஹ்மணோ விவக்தும் அர்ஹதி ஸமிதம் ஸோம்ய ஆஹர - அந்தணன் அல்லாத ஒருவன் இது போன்று உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கமாட்டான். குழந்தாய்! ஸமித்தை எடுத்து வா (உனக்கு நான் உபநயனம் செய்விக்கிறேன்) – என்ற வாக்கியத்தின் மூலம், தன்னிடம் வந்துள்ள (ஸத்யகாம) ஜாபாலை என்ற சிஷ்யனின், தகுதியை என்று உறுதி செய்த பின்னரே அவனுக்கு வித்யை உபதேசிக்கப்பட்டது என்று காணப்படுவதால், அவர்களுக்கு (ப்ராஹ்ம வித்யையில்) அதிகாரம் இல்லை.

1-3-38 ச்ரவண அத்யயந அர்த்த ப்ரதிஷேதாத்

பொருள் - வேதத்தைக் கேட்பது, அத்யயனம் செய்வது, பொருளை அறிவது தடுக்கப்பட்டுள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் – அவர்கள் வேதங்களைக் கேட்பதும், வேத அத்யயனம் செய்வதும், வேதத்தின் பொருளைக் கடைபிடிப்பதும் போன்ற செயல்கள் தடுக்கப்பட்டுள்ளதை வசிஷ்ட ஸ்ம்ருதி (7-9) - பத்யு ஹ வா ஏதத் ச மசாநம் யத் ஸூத்ர: தஸ்மாத் ஸூத்ர ஸமீபே நாத்யேதவ்யம் – என்றும், தஸ்மாத் ஸூத்ரோ பஹுபசுரயஜ்ஞீய - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம். அதாவது, யார் ஒருவன் வேதங்களைக் கேட்கவும் கூடாது என்று கூறப்பட்டதோ, அவனுக்கு வேதத்தை அத்யயனம் செய்தலோ அல்லது அதன் பொருளை உணர்ந்து பின்பற்றுதலோ ஸம்பவிக்காது. ஆகவே இவை அனைத்தும் தடுக்கப்பட்டன.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 281)

ப்ரபந்நன் அறிந்தே செய்யும் பாபங்கள் குறித்த வாதங்கள்

இத்தகைய பாபங்கள் மோக்ஷத்தைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யப்பட்ட

ப்ரபத்தியால் விலகும் என்று கூறுவதன் கருத்து

மூலம் - ஸர்வேச்வரன்றான் மோக்ஷம் தர நினைக்கும்போது பாதகங்களும் விலக்காகாவென்னும் வார்த்தையும், “புத்தி பூர்வ உத்தராகத்தில் நிக்ரஹமும் வாராது. ப்ராயச்சித்தமும் வேண்டா” என்றபடியன்று; ப்ரஸாதத்தாலே அவன் ப்ரஸந்நனானால் மோக்ஷம் அவச்யம் பாவிக்குமென்றபடி. இதுக்கு இப்படி ஈச்வரன் புந:ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயச்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதுவும் ஷக்மாபலம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “ஸர்வேச்வரன் தானாகவே முன்வந்து ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கத் தீர்மானித்தால், அந்த மனிதனுடைய பாபங்கள் அதனைத் தடுக்காது” என்று கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தானது, “அந்த மனிதன், தெரிந்து கொண்டே செய்யும் பாபங்கள் மூலம் பகவானுக்குக் கோபம் உண்டாகாது. ஆகவே அவற்றுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டியதில்லை”, என்ற கருத்தாக இருக்கமுடியாது. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய கருணையால் மகிழ்ந்து மோக்ஷம் அளிக்கிறான் என்றால், அத்தகைய மோக்ஷம் நிச்சயமாகக் கிட்டும் என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்; ஆனால், அத்தகைய பாபங்களுக்கு மீண்டும் ப்ரபத்தி என்னும் ப்ராயச்சித்தம் அவசியம் இல்லை என்பது அவர்கள் கருத்தல்ல. அத்தகைய ப்ராயச்சித்தம் செய்யும்படியாக ஈச்வரன் அந்த மனிதனைத் தூண்டுவதும், ஈச்வரனுடைய பொறுமையே காரணம் என்பதை அறியவேண்டும்.

ப்ரபந்நனுடைய குற்றங்கள் ஈச்வரனுக்கு இனிமை என்று கூறுவதன் கருத்து

மூலம் – ப்ரியதமை உடம்பில் அழுக்கும், வத்ஸத்தினுடைய வழும்பும் போலே ப்ரபந்நனுடைய தோஷமென்கிற வார்த்தையும், துஷ்டரும் சரணாகதரானால் ஈச்வரன் கைவிடாதே திருத்துமென்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே புத்தியூர்வ உத்தராகமும் ஈச்வரனுக்கு போக்யமென்று விவக்ஷிதமானால், ப்ரபந்நனுக்கு இதுவே யதாசக்தி ஸம்பாத்யமாம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “ஒருவனுக்குத் தனது ப்ரியமான மனைவியின் உடலில் உள்ள அழுக்கும், பசுவிற்குத் தனது கன்றின் மீது உள்ள அழுக்கும் எவ்விதம் இனிமையாக உள்ளதோ அதே போன்று, ஈச்வரனுக்கு ப்ரபந்நனுடைய தோஷங்கள் இனிமையாகவே உள்ளன”, என்று கூறுகிறார்கள். இத்தகைய கருத்தானது, துஷ்டர்கள் கூட ப்ரபத்தி செய்தால் ஈச்வரன் அவர்களிக் கைவிடாமல் திருத்தி ஏற்றுக்கொள்வான் என்பதே ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளாமல், “ப்ரபந்நன் ஒருவன் அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் கூட ஈச்வரனுக்கு இனிமையாகவே இருக்கும்”, என்று கொண்டால், ப்ரபந்நன் தன்னால் இயன்றவரைப் பாபங்களைச் செய்தபடி இருக்கலாம் என்றாகிவிடும்.

அறிந்து செய்யும் பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யவில்லை என்றால்
மோசஷம் தடையாகாது, சிறிய தண்டனைகள் கிட்டும்

மூலம் – ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸ்வபாவத்தாலே அபராதங்கள் புத்தியூர்வகமாக வந்தாலும், புந:ப்ரபத்தி பண்ணாதார் பக்கலிலும் “தேவம் சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் யே ப்ரபந்நா: பராயணம் | ந தேஷாம் யம ஸாலோக்ய ந ச தே நரகௌகஸ:”, “யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந: | வாஸுதேவரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே” இத்யாதிகளிற்படியே நரகாதிகள் வாராதபடி பண்ணி, ராஜபுத்ராத்யபராதத்திற்போலே லகு ப்ரத்யவாயத்தாலே கண்ணழிக்கிறதும் ஷுமாவிசேஷம். பாபங்களுக்கு த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களும் நரகாதி ப்ரத்யவாயங்களும் உண்டாயிருக்க, நரகாதிகள் இவனுக்கில்லையென்று விசேஷ

வசநங்கள் சொன்னால், த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களுக்கு பாதகரில்லை. வசந விரோதத்தில் ந்யாயம் ப்ரவர்த்தியாது.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவன் இந்த உலகத்தின் தொடர்பு காரணமாக சில தவறுகளை அறிந்துகொண்டே செய்து, அதற்கான ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தியைச் செய்யாமல் விட்டாலும், வாமநபுராணம் (94-43) - தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: ப்ராயணம் ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகல: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தாங்கள் பெற வேண்டிய உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கருதி, அவனது திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்கள், யமலோகம் செல்வதில்லை; அவர்களுக்கு நரக இருப்பும் இல்லை- என்றும், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந: வஸுதேவ ரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே - எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும், எங்கு வாழ்ந்தாலும் எம்பெருமானிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் யமலோகம் புகுவதில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களுக்கு நரகம் போன்ற துன்பங்கள் வராதபடி செய்கிறான்; மேலும், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நனுக்கு அரசுகுமாரன் போன்று குறைவான தண்டனையே அளிக்கப்பட்டு, அந்தக் குற்றங்களை நீக்குகிறான்; இது போன்று செய்தலும் ஈச்வரனுடைய பொறுமையே காரணம் என்பதை அறியவேண்டும். ஆனால், பாபங்களுக்கு இந்த உலகில் உள்ளபோது தண்டனைகளும், மேல் உலகிற்குச் செல்லும்போது நரகங்களும் கிட்டுவதாகவே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் உள்ளபோது, ப்ரபந்நனுக்கு நரகங்கள் போன்றவை இல்லை என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன; இதன் மூலமாக அவனுக்கு இந்த உலகில் தண்டனைகள் உண்டு என்பது தள்ளப்படவில்லை. ப்ரமாணங்களுடன் எந்தவிதமான வசந ந்யாயமும் முரண்பட முயலாது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 101)

வ்யாக்யானம் - [3] (விஷ்வ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வருகையாலும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், “ஸம்ஸார விஷ்வ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பவே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகமா” என்று ஸம்ஸாரமாகிற விஷ்வ்ருக்ஷத்தில், அம்ருதோபம் பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பல்த்வயமும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட் செய்வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) “ஒன்றுந்தேவி”லே “மற்றெத் தெய்வம் நாடுதிர்”, “பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்”, “தெய்வம் மற்றில்லை”, “நாயகனவனே”, “ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே”, “அறிந்தோடுமின்”, “ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே”, “மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்”, “உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்”, “ஆட்செய்வதே உறுவதாவது” என்று தேவதாந்தராவர்தவ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவதாச்ரயணப்ரகாரத்தையும் பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமத்தையும் தெளிய வுபதேசிக்கக் கேட்டுத் திருந்தி யடிமை புக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், “ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்” என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, “வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்”, “தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்”, “தேவர்கள் தாமும் புகுந்து” என்னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரையும் த்வீபாந்தரமான ச்வேத த்வீபத்திலுள்ளாரையும், “நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார்” என்கிறபடியே வந்த நித்யஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமான தேவர்களுடைய திரள்களை, “கண்டோம் கண்டோம்” என்று கண்ணுக்கினியதா யிருக்கையாலே கண்டோமென்று

பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, “பொலிக பொலிக” என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து) “தவ்யஸ்தி மய்யஸ்திச” என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத வஸுரனான ஹிரண்யனையும், “ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா னுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராசுஷஸனான ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில் திருந்தாமல் கிடந்த ராசுஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்று தேடிப்பிடித்து.

விளக்கம் - (விஷவ்ருசுஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) - இவ்விதம் பகவத் ப்ரேமை வளர்ந்தபடி உள்ளதாலும், பாகவதர்களுடன் சேர்ந்தபடி உள்ள நிலை கிட்டப் பெறுவதாலும், ஸம்ஸார விஷ வ்ருசுஷஸ்ய த்வே பவே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத் பக்தைர்வா ஸமாகமா - ஸம்ஸாரம் என்று விஷமரத்தில் அமிர்த்ததைப் போன்று இரு கனிகள் உள்ளன; அவையாவன கேசவனிடம் பக்தி மற்றும் அவனுடைய அடியார்களுடன் சேர்ந்திருத்தல் என்பதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரமாகிற மரத்தில் அமிர்தம் போன்ற பலன்களாகக் கூறப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத சேர்த்தியும் என்பதான இரண்டு கனிகள் கைகூடப்பெற்ற இவர். (அடிமை புக்காரையும்) - திருவாய்மொழி (4-10) ஒன்றும் தேவும் - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (4-10-1) - மற்றெத் தெய்வம் நாடுதிர் - ள்றும், திருவாய்மொழி (4-10-2) - பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-3) - தெய்வம் மற்றில்லை - என்றும் திருவாய்மொழி (4-10-4) - நாயகன் அவனே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-5) - ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-6) - அறிந்து ஓடுமின் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-7) - ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-8) - மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-9) - உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-10) - ஆட்செய்வதே உறுவதாவது - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், மற்ற தெய்வங்கள் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர் என்பதன் மூலமாகப் பகவானுடைய உயர்த்தியையும், பகவானை அண்டுவதற்கான வழியையும், பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்பதையும் மிகவும்

தெளிவாக நம்மாழ்வார் உபதேசித்தார். இதனைக் கேட்டுத் திருந்தி பகவானுக்கு அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், (ஆட்செய்வாரையும்) - திருவாய்மொழி (4-10-11) - ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப இவ்விதம் திருத்துவதன் மூலம் அவனுக்கு அடிமையாகிய தன்னையும். (காண) - காண்பதற்காக. (லோக த்வீபாந்தரங்களில் நின்றுப் போந்த தேவர் குழாங்களை) - திருவாய்மொழி (5-2-5) - வைகுந்தன் பூதங்களேயாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-4) - தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-3) - தேவர்கள் தாமும் புகுந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்த லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவர்களாகவும், மற்ற த்வீபங்களான ச்வேதத்வீபத்தில் உள்ளவர்களாகவும், திருவாய்மொழி (5-2-6) - நேமிப்பிரான் தமர் போந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப வந்தவர்களான நித்யஸூரிகளையும், முக்தர்கள் போன்றவர்களான தேவர்களையும், திருவாய்மொழி (5-2-2) - கண்டோம் கண்டோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்களுக்கு இனிமையாக உள்ளதால் “கண்டோம்” என்று பலமுறை உரைக்கும் விதத்தில் கண்டு, திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக பொலிக - என்று அந்தக் கூட்டமானது மேன்மேலும் வளரவேண்டும் என்று உரைத்து. (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து) - த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்திச - உன்னிடமும் என்னிடமும் உள்ளான் - என்று ப்ரஹ்லாதன் உபதேசித்தபோதிலும் அதனைக் கேட்டுத் திருந்தாத அஸுரனாகிய ஹிரண்யனையும், ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - இராமனிடம் சீதையைச் சேர்ப்பாயாக - என்று விபீஷணன் உபதேசம் செய்ததைக் கேட்டும் திருந்தாத ராசுஸனாகிய இராவணனையும் போன்று, நம்மாழ்வாராகிய தான் இதுவரை செய்த உபதேசங்கள் அனைத்தையும் கேட்டுத் திருந்தாத ராசுஸர் மற்றும் அஸுரர் போன்ற பலரையும் திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் - என்று தேடிப் பிடித்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (தேசகாலதோஷம் போக வெங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) “கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்”, “திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து” என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணாபஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும் பகை பசி

முதலான தேசதோஷமும், “பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறுபடும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி, “இரியப் புகுந்திசை பாடியெங்கு மிடங்கொண்டன” என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸ்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, “மேவித் தொழுதுய்மினீர்கள்” என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜாராய்க் கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத் வைபவமளிகைக்கீடான அளவிலிகளாகில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) “நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்” என்று அவை தனக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்தி நிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள் நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளை, “நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே” என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் கூறு செய்வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

விளக்கம் – (தேச தோஷம் போக) – திருவாய்மொழி (5-2-6) – கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தை முடித்து உயிரை எடுக்கவல்ல நோய், அவ்விதம் செய்வதான பகை பசி முதலான இடத்தின் குற்றங்கள் ஆகிய அனைத்தும் தங்களுடைய ஸஞ்சாரம் மூலம் விலகும்படியும். (கால தோஷம் போக) - திருவாய்மொழி (5-2-3) - திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து - என்பதற்கு ஏற்ப பொருள்களின் இயல்புகள் வேறுபடும்படியாக கலிபுருஷனால் ஏற்படுகின்ற காலத்தின் தோஷங்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய ஸஞ்சாரம் மூலம் விலகும்படியும். (எங்கும் இடம் கொண்டவர்களை) – திருவாய்மொழி (5-2-3) - இரியப் புகுந்திசை பாடியெங்கு மிடங்கொண்டன - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானை அனுபவிப்பதன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற மிகுந்த மகிழ்வின் விளைவாக பெரிய ஆரவாரத்துடன் புகுந்து பகவத்பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு இடம் இல்லாதபடிச் செய்து, தாங்களே அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்பவர்களை (மேவித்தொழுது

உஜ்ஜீவியுங்கோள்) - திருவாய்மொழி (5-2-9) - மேவித் தொழுதுய்மினீர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் நீங்கள் அடைந்து பிழைப்பீர்களாக. (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை) - இவ்விதம் செய்யாமல் மற்ற தெய்வங்களிடம் நீங்கள் வைத்த ஈடுபாடு காரணமாக பகவானுடைய மேன்மையை அறிவதற்கான தகுதியுள்ள அறிவு அற்றவர்கள் என்றால், திருவாய்மொழி (5-2-7) - நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுக்கு இயல்பாகவே எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லாமையால், போலியான சொற்களாலும் போலியான யுக்திகளாலும், நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்கள் இது போன்று வழிபடுவதை அறிந்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள் என்று எண்ணியபடி, உங்களுடைய உள்ளத்தில் மட்டுமே வைத்தபடி உபாஸிக்கும் தெய்வங்களை, திருவாய்மொழி (5-2-8) - நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே - என்பதற்கு ஏற்ப அரசன் ஒருவன் ஒவ்வொரு ஊரிலும் கூறு செய்பவர்களை நிறுத்துவது போன்று உங்களால் அடையத்தக்கவர்களாக நிறுத்திய ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - [5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையா மென்று) “நக்கபிரானோ டயனுமிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர் குழாங்கள் கண்ணன் திருமூர்த்தியை மேவி மிக்கவுலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன ஒக்கத்தொழுகின்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை” என்று ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதா ஸமுஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப் பரந்து விபூதி விஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அவர்களைப் போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீத ப்ரவர்த்தகமான கலியுக தோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்றுபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்தி பரராக்கி) “விஷ்ணு பக்திபரோ தேவ:” என்கிறபடியே “அரக்கரசுரர்” என்னுமது போய் தேவ சப்த வாச்ரயரம்படி பகவத்பக்தி பரராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன் காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்திலித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்) அதாவது திருந்தாதாரைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி “கண்ணுக்கினியன் கண்டோம் தொண்டரெல்லீரும் வாரீர்” என்னும்படி பாகவத ஸமாஜ தர்சநமினிதாம்படி

அவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீரென்னை முனியாதே”, “மநஸி விலஸ தாசுஷணா பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந” என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிறார் அஞ்சாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையா மென்று) - திருவாய்மொழி (5-2-10) - நக்கபிரானோ டயனுமிந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர் குழாங்கள் கண்ணன் திருமூர்த்தியை மேவி மிக்கவுலகுகள் தோறும் எங்கும் பரந்தன ஒக்கத்தொழுகிறீராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப ருத்ரனுடன், நான்முகன் இந்த்ரன் போன்ற பலரும் ஒன்றாகத் திரண்ட தேவர்களுடைய கூட்டங்கள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணனுக்கே உரியதான திருமேனியைத் தங்களுக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல இடமாகப் பற்றி நின்று, பரந்து விரிந்துள்ள லோகங்கள் அனைத்திலும் இவர்கள் ஒரே போன்று பரந்து, அனைத்து லோகங்களிலும் நிறைந்துள்ளனர். அவர்களைப் போன்றே நீங்களும் அவனை அடைந்தால் தீமைகளை ஏற்படுத்துகின்ற கலியின் தோஷங்கள் உங்களைச் சிறிதும் அண்டாது என்று உபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்தி பரராக்கி) - விஷ்ணு பக்திபரோ தேவ: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவன் தேவனாகவே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (5-2-5) - அரக்கர் அசுரர் - என்னும் நிலை மாறி, தேவன் என்று கூறலாம்படியாக பகவானிடம் பக்தி கொண்டவராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன் காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே) - அதாவது திருந்தாதவர்களைத் திருத்தியதுடன் மட்டும் நிற்காமல், முன்பே திருந்தி, திருவாய்மொழி (5-2-2) - கண்ணுக்கினியன் கண்டோம் தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தைக் காணுதல் என்பதே இனிமை என்று உணரும்படியாக பாகவதர்களிடம் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர்களாக, உபாயத்தில் துணிவு என்னும்படியாக நின்று, பேற்றை அடையும் நிலையில் உள்ள தன்னையும் கூட பொடியும்படியாக உள்ளவர்களுடைய “உபாயத்தில் துணிவு” என்ற ஞானத்தின் மேலே, (நோக்கிக் காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார்) -

திருவாய்மொழி (5-5-2) – என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீரென்னை முனியாதே - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (12) - மநஸி விலஸ தாசக்ஷணா பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந - பக்தி என்னும் ஸித்தாஞ்ஜனத்தைக் கொண்ட மனதில் விளங்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸித்தாஞ்ஜநம் போன்று, மறைந்துள்ள ஆழ்பொருளை விளக்குவதாக பேற்றின் பெருமையை உள்ளடக்கியதான பக்தியைத் தகுந்த உபதேசம் மூலம் ஜந்தாம் பத்தில் வெளியிட்டார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 246)

3-10-3 முட்டில் பல் போகத்தொரு தனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய

கட்டியைத் தேனையமுதை நன்பாலைக் கனியைக் கரும்பு தன்னை
மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்முடியானை வணங்கி அவன் திறத்துப்
பட்டபின்னை இறையாகிலும் யானென் மனத்துப் பரிவிலனே

பொருள் - மூன்றுவிதமான சேதந அசேதநர்களுக்கு உரியவனாய், எல்லையற்ற பலவிதமான போக வளர்ச்சிகளுக்கு உரியவனாய், முதன்மையானவனாய், உள்ளும் புறமும் சுவை நிறைந்த வெல்லக்கட்டியாய், அனைத்து ரஸங்களும் பொருந்திய தேனாய், எப்போதும் இன்பம் தருகின்ற அமிர்தமாக இயல்பாகவே நன்மை கொண்ட சிறந்த கனியாய், ஒவ்வொரு கணுவிலும் இனிமை கொண்ட கரும்பாய், தேன் பெருகுவதும் குளிர்ந்ததும் அழகானதும் ஆகிய துளசிமாலை அணிந்தவனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனை வணங்கி, அவன் விஷயத்தில் மற்ற விஷயத்திற்குச் செல்லாதவிதத்தில் நின்ற பின்னர், பரிபூர்ணமான விஷயத்தில் குடைந்தாடுகின்ற நான், என்னுடைய மனதில், மற்ற விஷயங்களுடன் கொள்ளும் ஸம்பந்தம் மூலம் ஏற்படுவதான துக்கம் போன்றவற்றைச் சிறிதும் கொண்டவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாந ப்ரீதி பலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, சஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருதய துக்கம் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய இனிமையின் மிகுதியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்படுகின்ற ப்ரீதியின் விளைவாக அவனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டு நிற்கின்ற எனக்கு, தாழ்ந்த விஷயங்களில் கொள்கின்ற ஈடுபாடு மூலம் ஏற்படும் “இதயத்தில் துக்கம்” என்பது இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முட்டில் இத்யாதி) சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க்யேயமான போகங்களையுடையனாய், அத்விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது தன்னை “நாயகன்” என்றால், பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அத்விதீயனான தனிநாயகன் என்கிறார். “மூவுலகுக்கு உரிய ஒரு தனிநாயகன்” என்று கீழே கூட்டுவது. “த்ரையலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்” என்கிறபடியே, “ஸர்வலோக சரண்யாய” என்று, என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ என்னும்படியிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, “மூவுலகுக்குரிய கட்டித் தேனை” என்று போக்யதையும் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (முட்டில் இத்யாதி) - ஒரு சில நாள் கடந்தவுடன் தடைபடுதல் இல்லாமல், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனும், ஒப்பற்றவனும் ஆகிய முதன்மையான தலைவன். அதாவது இவனைத் தலைவன் என்று காண்பித்த பின்னர் அடுத்த விரல் மூலம் அவ்விதம் தலைவன் என்று வேறு யாரையும் காண்பிக்க யாரும் இல்லாதபடி உள்ளவன். நான்முகன் போன்றவர்களையும் முதன்மையானவர்கள் என்று கூறுவதால், அவர்களை வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காக இவனை “தனி நாயகன்” என்றார். விபீஷணன் வானரர்களை நோக்கி, “இராவணனுடைய தம்பியான இவன் ஆகாசத்தில் வந்தான் என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால், யுத்தகாண்டம் - த்ரையலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம் - மூன்று லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கவனாகிய இராமன் – என்றுள்ள இராமனைக் குறித்து, இவன் இவ்விதம் அல்லன் என்று உங்களால் கூறமுடியுமோ?”, என்றான். அல்லது “மூவுலகுக்கு உரிய கட்டித் தேனை” என்று

சேர்த்து, இவனுடைய இனிமையானது அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்றாகவே உள்ளது என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (கட்டியை) உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ரஸகநமாயிருக்கை; “ரஸோ வை ஸ:”. (தேனை) - கட்டியின் காடிநயம் தவிர்ந்திருக்கை. (அமுதை) சாவாமல் காப்பதுமாய் விலக்ஷண போக்யமுமாயிருக்கை. (நன்பாலை) அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை. “நன்மை” எங்கும் கூடக்கடவது. (கனியை) கண்டபோதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கை. (கரும்புதனை) - கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. ஆக, “ஸர்வ ரஸ” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறது; இவருடைய ஷட்ரஸம் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (கட்டியை) - உள்ளும் புறமும் வேறுபாடு இன்றி சுவை மிகுந்ததாக உள்ள வெல்லக்கட்டி. தைத்திரீயத்தில் - ரஸோ வை ஸ: - ப்ரஹ்மம் சுவையாகவே உள்ளது - என்றது காணலாம். (தேனை) - வெல்லக்கட்டி என்பதன் கடினத்தன்மை இல்லாமல் இருத்தல். (அமுதை) - இறப்பு உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்வதும், வேறுபட்ட இனிமை கொண்டதுமாகிய அமிர்தம். (நன்பாலை) - ஞானிகள் அல்லாதவர்களுக்கும் இனிமையாக உள்ளவன். “நன்மை அளித்தல்” என்பதை வெல்லக்கட்டி முதலான அனைத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். (கனியை) - கண்டவுடனேயே அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும்படியாக நன்றாகப் பழுத்து நிற்கும் கனி போன்றவன். (கரும்பு தன்னை) - கைதொட்டு ருசியை ஏற்படுத்தவேண்டிய நிலை இன்றி உள்ளவன். ஆகவே தைத்திரீயத்தில் - ஸர்வரஸ: - அனைத்து சுவைகளாகவும் உள்ளவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இதுவரை கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஏதும் முழுமையான உவமைகளாக இருப்பதில்லை என்பதால் மீண்டும் அந்த வஸ்துகளையே கூறுகிறார்; இப்படியாக இவருடைய அறுசுவை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மட்டவிழ் இத்யாதி) மது ஸ்யந்தியா நிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை. ஆக ஆச்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (வணங்கி அவன் திறத்துப்பட்ட பின்னை) வணங்கிக்

கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே கிட்டுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். காலயவந ஜராஸந்தாதிகளைப்போலே படைவீட்டை அடைமதிட்படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. (இறையாகிலும்) அத்யல்பமாகிலும். (யான்) விஷயாந்தர விமுகனான நான். (என் மனத்துப் பரிவிலனே) “ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி” என்று ஒரு தேவிசேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாவது. இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியா நின்றேன் என்னுமத்தால் வரும் மனோ துக்கமுண்டோ எனக்கு என்கிறார்.

விளக்கம் - (மட்டவிழ் இத்யாதி) - தேன் பெருகி நிற்கின்ற துளசிமாலையைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்டவனை. இதன் மூலம் அனைவராலும் அண்டப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் கூறினார். (வணங்கி அவன் திறத்துப்பட்ட பின்னை) - வணங்கியபடியே சென்று அவனுடைய திருவடிகளை பற்றுவதே அடிமைகளின் ஸ்வரூபம். காலயவனன் மற்றும் ஐராசந்தன் முதலானவர்கள் போன்று இவனுடைய அரண்மனையை முற்றுகையிட்டு வந்து கிட்டுதல் அல்லாமல், தகுந்த முறையில் அவனிடம் சென்று சேர்ந்த பின்னர். (இறையாகிலும்) - மிகவும் சிறிய அளவிலும் கூட. (யான்) - மற்ற விஷயங்கள் எதிலும் விருப்பம் இன்றி உள்ள நான். (என் மனத்துப் பரிவிலனே) - பரிவு என்பது துக்கம். தைத்திரீயத்தில் - ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி - ஆனந்தமே வடிவமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த ஆத்மா ஆனந்தம் பெறுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே பூர்ணமான அநுபவம் கிட்டும் என்றுள்ளபோதிலும், அத்தகைய அநுபவமானது எனக்கு இங்கேயே கிட்டுகிறது; இவ்விதம் உள்ள எனக்கு மனம் மூலம் ஏதேனும் துக்கம் ஏற்படுமோ?

3-10-4 பிரிவின்றி வாணனைக் காத்துமென்று) அன்று படையொடும் வந்தெதிர்ந்த

திரிபுரஞ் செற்றவனும் மகனும் பின்னும் அங்கியும் போர்தொலையப்
பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிய மாயனை ஆயனைப் பொற்சக்கரத்து
அரியினை அச்சதனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே

பொருள் - அநிருத்தனுக்காகத் தானே எழுந்தருளிய அன்று, “வாணாசுரனைத் துன்பம் ஏதும் அடையாமல் நாம் காப்போம்” என்று கூறிக்கொண்டு மிகவும் பெரிய படையுடன் சிவனும், அவனுடைய மகனாகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனும், அக்னியும் எதிர்த்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும், “இனிமேல் எந்த ஒரு யுத்தத்திற்கும் வரமாட்டோம்”, என்று கூறும்படியாக, வீசுகின்ற சிறகுகள் கொண்ட கருடனை வழிநடத்திய மாயனை, க்ருஷ்ணனாக அவதரித்து நின்றவனை, காண்பதற்கு மிகவும் அழகான சக்கரம் கொண்டு அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழித்து அடியார்களைக் கைவிடாமல் உள்ளவனைப் பிடித்து நிற்கும் நான், சிறிதளவும் கூட துன்பம் இல்லாதவன் ஆனேன்.

அவதாரிகை - தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்ல ரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப் பற்றினார்களைத் தான் விட்டுகொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - மற்ற தேவதைகளைப் பிடித்தபடி நிற்பவர்களுக்கு அவர்கள் தஞ்சம் ஆக மாட்டார்கள் என்பதையும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் பற்றி நிற்பவர்களைத் தான் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டான் என்பதையும் உணர்த்திய ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரிவின்றி இத்யாதி) அநிருத்தாழ்வானைப் பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்து விட்டவளவிலே வாணன் ருத்ரன் பக்கலிலே சென்று, “க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்” என்று சொன்னவாறே, “தலையில் வைத்த பூ வாடாமல் வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோம்” என்று சொன்னானாயிற்று, க்ருஹத்துக்குள்ளேயிருந்து தந்தாம் சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே; இச்சக்கரவர்த்தித்திருமகன் “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்கிறானோ? (அன்று) அநிருத்தாழ்வானைச் சிறையில் வைத்த அன்று. (படையொடும் வந்தெதிர்த்த) “தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்திதம்” என்று அது காண்கைக்கு ஸேநையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்த. “முண்டனீறன்” இத்யாதி. படை - ஆயுதமென்றுமாம். “பாரவச்சயம் ஸமாயாதச் சூலீ” என்று ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன் வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்ஜலியைக் கொண்டு வந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி

ஸாயுதனாய் எதிரிடுகைக்கு ஹேதுவென் என்ன. (திரிபுரம் செற்றவனும்) த்ரிபுர தஹநமாகிற அபதாந்தாலே ஸஞ்ஜதாபிமாநனாகையாலே. கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவு கொண்டு நின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுர தஹந ஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்தராத்தமாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணி த்ரிபுரத்தை அழித்துக் கொடுத்தான். அதை அறியாதே அஜ்ஞரானவர்கள் இத்தை அவன் தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு “மெய்யிறே” என்று ப்ரமித்து, “அது செய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்?” என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று.

விளக்கம் - (பரிவின்றி இத்யாதி) - அநிருத்தனுக்காக க்ருஷ்ணன் படை எடுத்துச் சென்றபோது வாணாஸுரன் சிவனிடம் சென்று, “க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாக வருகிறான்”, என்றான். அப்போது சிவன், “தலையில் வைக்கப்பட்ட மலர்கள் கூட வாடாமல் உள்ள விதத்தில் வருத்தம் ஏதும் உண்டாகாமல் நாம் வாணனைக் காப்பாற்றுவோம்”, என்றான்; இது வீட்டுற்குள் இருந்தபடி வீரம் பேசுவது போன்று உள்ளது. இராமன் யுத்தகாண்டத்தில் - ஏதத் வ்ரதம் மம - என்னை அண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது எனக்கு விரதமே ஆகும் - என்றது போன்று உரைக்கிறானோ? (அன்று) - அநிருத்தனைச் சிறைப்பிடித்த அன்று. (படையொடும் வந்தெதிர்த்த) - தனக்கு வெற்றி உறுதியே ஆகும் என்று எண்ணியபடி அதனை அடைவதற்காக மிகப் பெரிய படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்த. திருச்சந்தவிருத்தம் (71) - முண்டனீறன் - என்பது காண்க. படை என்பது ஆயுதத்தையும் குறிப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - பாரவச்யம் ஸமாயாதச் சூலீ - சூலம் தரித்த சிவன் - என்பதற்கு ஏற்ப வந்த சிவன். இப்படியாக ஆயுதத்துடன் மயக்கத்தில் வந்த சிவன்; இங்கு மயக்கம் என்றால் என்ன? அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் வந்து வணங்கத்தக்க விஷயத்தை ஆயுதத்துடன் வந்து எதிர்த்து நின்ற அறியாமையே மயக்கம் ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் மயக்கம் உண்டாகக் காரணம் என்ன? (திரிபுரம் செற்றவனும்) - மூன்று புரங்களை எரித்ததன் விளைவாக ஏற்பட்ட செருக்கினைக் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். ஆனால் சிவன் இவ்விதம் எரித்தது என்பது, அவனுடைய அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் இருப்பதன் விளைவாகவே ஆகும் என்றுள்ளபோது இவ்விதம் சிவன் செருக்கு

அடைவது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எட்டுத்திசைகளையும் தாங்குகின்ற ஆமை போன்ற வடிவம் எடுத்து நின்று கடைந்து கொடுத்தான்; அதே போன்று சிவன் திரிபுரங்களை எரித்துபோது, “தன்னுடைய வில்லுக்கு மிடுக்காகவும், நாணுக்கு உறுதியாகவும், அம்புக்குக் கூர்மையாகவும், தனக்கு அந்தர்யாமியாகவும் நின்று எதிரிகளுடைய தலைகள் வீழும்படியாகத் திரிபுரத்தை அழித்துக் கொடுத்தான்” என்பதை சிவன் அறியவில்லை; இதனை மற்றவர்களும் உணராமல் அந்த வெற்றியைச் சிவனுடைய தலை மீது ஏற்றி வைக்க, அதனை உண்மை என்று சிவனும் மயங்கி, “அது போன்ற வெற்றி பெற்ற நமக்கு இப்போது முன்புள்ள க்ருஷ்ணனை வெல்வதில் என்ன கடினம் உள்ளது?”, என்று வந்து நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று ருத்ரன் தன்னை அபாச்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக் கொடுத்து ஓடுமென்னுமிடமும், ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லாவளவிலும் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடமும். (மகனும்) பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்தவற்றைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து இளமறியாய்ப் பெருமிடுக்கனாய் தேவஸேநாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (பின்னும் அங்கியும்) அவனுக்கு மேலே நாற்பதொன்பது அக்னிகளும். (போர் தொலைய) – போரிலே மாள.

விளக்கம் - ஆக இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? ருத்ரன் தன்னை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை ஆபத்து ஏற்படும்போது காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு ஓடுவான் என்பதும், ஸர்வேச்வரன் தன்னை அண்டியவர்களை எப்போதும் எங்கும் காப்பான் என்பதும் ஆகும். (மகனும்) - தனது தந்தையான ருத்ரன் முதிர்ந்த பின்னர் செய்த திரிபுரம் எரித்தல் முதலானவற்றைப் போன்று, க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தை வீழ்த்துதல் போன்றவற்றைத் தகுந்த வயது வருவதற்கு முன்பே செய்து இளங்குட்டியிலேயே மிடுக்கனாக நின்றவனும் தேவர்களின் ஸேநாதிபதியும் ஆகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனும். (பின்னும் அங்கியும்) - அவன் அல்லாமல் நாற்பத்து ஒன்பது அக்னிகளும். (போர் தொலைய) – போரிலே தோற்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (பொருசிறைப்புள் இத்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே பொருகிற பக்ஷத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆச்சர்யபூதனை. இங்கு ஆச்சர்யமாவது வாணனுடைய கரத்தைக் கழித்து அவனை இறையிலி செய்து, நாட்டுக்குத் தானே நின்றிறையான ஆச்சர்யம். “வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்” இறே. (ஆயனை) அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. (பொற்சக்கரத்து அரியினை) அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீய திருவாழியை தரித்து சத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்” தோள்வலி கண்ட பின்னாயிற்று ஸர்வேச்வரன் என்றறிந்தது.

விளக்கம் - (பொருசிறைப்புள் இத்யாதி) - விரோதிகள்மீது பொருகிற சிறகுகள் கொண்ட கருடனுடைய கருத்து அறிந்து அவனை நடத்தவல்ல ஆச்சர்யம் பொருந்திய ஸர்வேச்வரன். இங்கு ஆச்சர்யம் என்பது என்ன? வாணனுடைய ஆயிரம் கரங்களையும் வீழ்த்தி, அவனைக் கப்பம் இல்லாதவனாக்கி, அவன் நாட்டிற்குத் தானே அரசன் என்பது போன்று நின்ற வியப்பு. திருச்சந்தவிருத்தம் (53) - வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால் - என்பது காண்க. (ஆயனை) - அவன் தோற்றது தனது தரம் குலையாமல் நின்ற நிலையால் ஆகும்; இவன் வென்றது தனது தரத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டதால் ஆகும். (பொற்சக்கரத்து அரியினை) - தனது அடியார்கள் காண்பதற்கு அழகானதாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைத் தரித்து, பகைவர்களுக்கு காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாக உள்ளவனை. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-33-41) - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம் - சிவன், “க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா! நீண்ட திருக்கரங்கள் கொண்டவனே! புருஷோத்தமனே! உன்னை நான் அறிவேன்”, என்றான் - என்பது காண்க. அவனுடைய தோள்களின் வலிமையைக் கண்ட பின்னரே அவன் ஸர்வேச்வரன் என்று உணர்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அச்சுதனை) ஆச்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. ருத்ரன் தன்னை ஆச்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு ஓடினானிறே. “சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன்” இறே இவன். தலைமையாவது வாணனைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை.

அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே “ஆச்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்” என்று விச்வஸிக்கத் தட்டில்லை. (பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே) இவனைப் பற்றின எனக்கு அல்ப துக்கமுமில்லை. “பேரன்” என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று; “அடியேன்” என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

விளக்கம் - (அச்சுதனை) - தனது அடியார்களை எப்போதும் நழுவவிடாமம் உள்ளவனை. ருத்ரன் தன்னை அண்டி நின்ற வாணாஸுரனைக் கை விட்டு ஓடினான் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (5-1-7) – “சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். தலைமை என்றால் வாணனுடைய கைம்முதல் அறுத்து, அவன் தலை அழியாமல் வைத்த தலைமை. அநிருத்தனுக்காகத் தனது திருமார்பில் அம்புகளைத் தாங்கி நின்றதால் “இவனே அடியார்களுக்குத் தஞ்சம் “ என்று விச்வாஸம் கொள்வதில் எந்தத் தடையும் இல்லை. (பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே) - இப்படிப்பட்ட இவனை அண்டி நின்ற எனக்கு எந்தக் குறையும் துக்கமும் சிறிதும் இல்லை. அவனுடைய “பேரன்” என்பதால் அநிருத்தன் நான்கு நாள்களாவது வாணாஸுரனுடைய சிறையில் இருக்கவேண்டியதாக இருந்தது; ஆனால் “அடியவன்” என்பதால் எனக்கு அதுவும் இல்லை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 108)

வ்யாக்யானம் - (நான்மறையும் நிற்க குறும்பு செய் நீசரும்) அந்த பௌத்தாதிகளைப் போலன்றிக்கே, ரிகாதி பேதேந நாலு வகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதங்களை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து வைத்தும், அவற்றுக்கு உபப்ரும்ஹண உபப்ரும்ஹிதங்களான தாத்பர்ய விஷய பூதார்த்தங்களைச் சொல்லாதே, “ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாந்ச்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்ததாமஸீ” என்கிற தாமச புத்தியாலே விபரீதார்த்தங்களை கற்பித்து, அவற்றை மூலையடியே நடப்பித்து, லோகத்தாரை தந்தாமுடைய துஸ்தர்க்கத்தாலே மோஹிப்பித்து, “பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோமாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்கிறபடியே வேத ப்ரதாரகராகையாலே யதி ப்ரஹீணரான மாயாவாதிகளும். “குறும்பு செய் நீசர்” என்றது சங்கர பாஸ்கர யாதவர்கள் மூவரையும் சேரப்பிடித்து. அம்மூவர்க்கும் ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் ஒன்றாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (நான்மறையும் நிற்க குறும்பு செய் நீசரும்) - பௌத்தர்கள் முதலானவர்கள் போன்று அல்லாமல், ருக் வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், அவற்றுக்கு விளக்கங்களாக உள்ளவற்றின் மூலமாக அறிந்து கொண்ட உண்மையான ஆழ்பொருளைக் கூறாமல், ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாந்ச்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்ததாமஸீ - என்பதற்கு ஏற்ப தாமஸ்புத்தியின் காரணமாகத் தவறான பொருள்களை அவற்றுக்குக் கற்பித்துக் கொண்டு, அந்த வேதங்களை மூலையடியே செல்லும்படி வைத்து, இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவரையும்

தங்களுடைய தாழ்ந்த வாதங்கள் மூலம் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோமாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி – என்பதற்கு ஏற்ப வேத ப்ரதாரகர் என்பதால் யதிப்ரஹீணரான மாயாவாதிகளும். “குறும்பு செய் நீசர்” என்பதன் மூலம் சங்கரர், பாஸ்கரர், யாதவப்ரகாசர் ஆகிய மூவரையும் கூறுகிறார். அவர்கள் மூவருக்கும் ப்ரமாணமும், அதனால் அறியப்படும் பொருளும் ஒன்றாக உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – சங்கரனாகிறான் “ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்” என்கையாலே நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமே ப்ரஹ்மம் என்றும், “ஏவம் ஜக்ருத் ப்ரபந்சோயம் மயிமாயா விஜ்ரும்பித:” என்கையாலே இந்த பரித்ருச்யமாநமா யிருந்துள்ள ஜகத்து மாயா கல்பிதமாய் மித்யா பூதமாயிருக்கும் என்றும், “இந்த்ரோ மாயா: புரு ரூப ஈதியதே” என்கையாலே அந்த ப்ரஹ்மம் தானே மாயா சபளிதமாய்க் கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம் என்றும், இத்தைக் கட்டி கொள்ளவும் சொல்லுகையாலே தத்வம்பதசேதி வஸ்துக்களுடைய ஜக்ய பாவனையாலே அந்த ப்ரமம் போகை மோக்ஷம் என்றும் சொல்லுமவன். பாஸ்கரனாகிறான் “அவித்யோபப்ரஹ்மிதம் ப்ரஹ்ம ஜீவ இத்யபிதீயதே” என்கையாலே அந்த ப்ரஹ்மந்தானே புத்தீந்த்ரியாதி ரூபமாய் ஸத்யமாயிருந்துள்ள உபாதியோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜீவபாவத்தை பஜித்து ப்ரமித்துக் கொண்டு போருகை ஸம்ஸாரம் ஜகத்து ஸத்யம் என்றும், ஸத்யமான பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாந மாத்ர நிவர்த்தயம் கூடாமையாலே, “வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்சாயஸ் தத்வேதோபயம்ஸஹ வித்யயாம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே” என்கையாலே ஸ்வ வர்ணாச்ரம தர்மோ பேதமாய் வேதமாய், “தத்வமஸி” இத்யாதி வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாந பூர்வகமாயிருந்துள்ள உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாநத்தாலே அந்த உபாதி நசித்தவாரே, “கடத்வம்ஸே கடாகாசோ ந பிந்நோ நபஸாயதா” என்று கடாத்யுபாதி நாசாநந்தரம் தத்வச்சிந்நமான ஆகாசத்துக்கு மஹாகாசத்தோடே ஏகீபாவம் உண்டாகிறாப்போலே உபஹிதாம்சமான ஆத்மாவுக்கு அநுபஹிதாம்சமான ப்ரஹ்மத்தோடு ஏகீபாவம் மோக்ஷம் ஆகிறது என்றும் சொல்லுமவன். யாதவனாகிறான் அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமாய் பாரமார்த்திகமாய் ஸ்வஸ்மாதபிந்நமான சித்சித் விச்வகாத்மாக ப்ரபஞ்சமானது ஸ்வஸ்மாத்பிந்நம் என்று ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம், “வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்சா” என்றும், “உபாப்யாமேவபக்ஷாப்யாம் யதாகே பக்ஷணாம் கதி: ததைவஜ்ஞாந

கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்” என்றும் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாந கர்ம ஸமுச்சயத்தாலே அந்த பேத ஜ்ஞாநம் நசித்துப் போகை மோக்ஷம் என்றும் சொல்லுவன். இந்த மதங்களெல்லாம் ஸ்வஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணிப் போருகிற அஸூர ராக்ஷஸர்களை மோஹிப்பிக்கைக்காக, தானாயும் ருத்ரனைக் கொண்டும் ஸர்வேச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பித்தவையிறே.

விளக்கம் – சங்கர மதத்தினார் கூறுவது, ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் – தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது ஏதும் இன்றி இருந்தது- என்று கூறுவதால் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமே ப்ரஹ்மம் என்றும், ஏவம் ஜாக்ருத் ப்ரபந்சோயம் மயிமாயா விஜ்ஞும்பித: - என்று கூறுவதால் கண்களால் காணத்தக்க இந்த ஜகத்தானது மாயை மூலம் கற்பனை செய்யப்பட்ட மித்யை என்றும், இந்த்ரோ மாயா: புரு ரூப ஈதியதே - என்று கூறுவதால் ப்ரஹ்மம் தானே மாயையிடம் ஆழ்த்தியபடி மயங்குதல் என்பதே ஸம்ஸாரம் என்றும் கூறுவர்; இத்தகைய மயக்கம் நீங்குதலே மோக்ஷம் என்றும் கூறுவர். பாஸ்கர மதத்தினர் கூறுவது: அவித்யோபப்ரஹ்மிதம் ப்ரஹ்ம ஜீவ இத்யபிதீயதே – என்று கூறுவதால் ப்ரஹ்மமானது புத்தி மற்றும் இந்த்ரிய ரூபமாக ஸத்யமாக உள்ளபோதிலும் உபாதியுடன் கூடிய ஸம்பந்தம் காரணமாக ஜீவபாவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு மயங்கி நிற்பதே ஸம்ஸாரம் என்றும், ஜகத்தானது ஸத்யம் என்றும், ஸத்யமான இந்த பந்தம் நீங்குவதற்கு ஞானம் மட்டுமே காரணமாக இருக்கமுடியாது என்பதால், வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்சாயஸ் தத்வேதோபயம்ஸஹ வித்யயாம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே – என்று கூறுவதால் தங்கள் தங்கள் வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரமம் ஆகியவற்றால் பேதமாயும், தத்வமஸி - நீயே அதுவாகிறாய் - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம் ஏற்படும் ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு வருவதான உபாஸனத்தை உள்ளடக்கியதான ஞானத்தால் அந்த உபாதி அழிகிறது; அப்போது கடத்வம்ஸே கடாகாசோ ந பிந்நோ நபஸாயதா - என்று கடம் என்பதான உபாதி நீங்கியவுடன் கடத்தினுள் இருந்த ஆகாசத்திற்குப் பொதுவான ஆகாசத்துடன் ஒன்றாதல் என்பது நிகழ்வது போன்று ஆத்மாவிற்ரு ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றாதல் ஏற்படுகிறது; இதுவே மோக்ஷம் என்கிறார்கள். யாதவப்ரகாசர் கூறுவது: ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானதாக உள்ளது; சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ப்ரபஞ்சமானது பிரிந்து நிற்பதாகும் என்று

மயங்குவதே ஸம்ஸாரம்; வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்சா - என்றும், உபாப்யாமேவபக்ஷாப்யாம் யதாகே பக்ஷணாம் கதி: ததைவஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே ப்ரஹ்ம சாச்வதம் - என்றும் கூறுவதால் ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையால் அத்தகைய பேத ஞானம் விலகி அதன் மூலம் மோக்ஷம் எற்படுகிறது என்றும் கூறுவர். இவை அனைத்தும் அஸுரர்கள் மற்றும் ராக்ஷஸர்கள் ஆகியவர்களை மயக்கும்விதமாக, தானாகவும் ருத்ரனைக் கொண்டும் ஸர்வேச்வரனால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவை ஆகும் .

வ்யாக்யானம் - இவ்வர்த்தம் “புத்தோ நாம முநிர்ப்பூத்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி மாநவாந் தத: பச்சாத் பவிஷ்யந்தி முண்டா: காஷாய வாஸஸ: தேஷாமல்பதரோ தர்ம: இஹ லோகே பரத்ரச தேஷாம் தத்தஞ்ச புத்தஞ்ச பஸ்மீ பவந்தி காஷ்டவத் விப்ராச் ச்ராத்தேஷ்வதாஸ்யந்திமயிபுத் தத்வமாகத அல்பதோயாஸ்ததோமேகா: அல்பஸஸ்யா வஸுந்தரா அல்பக்ஷீராஸ்ததோகாவ: அல்ப வித்யாச்ச ப்ராஹ்மணா: நிவர்த்தயஞ்ச ஸ்வாத்யாய பிண்டோதக விவர்ஜிதா: அநந்யாயேஷ்வதீயந்தே ப்ராஹ்மணாச்சௌ ச வர்ஜிதா: அக்நிஹோத்ராச்ச நச்யந்தி குரு பூஜா: ப்ரணச்யதி ப்ராஹ்மணாஸ் ஸர்வ யஜ்ஞேஷு ப்ரசாந்தி ஸ தக்ஷிணா: தத் ப்ரஜா: ப்ரளயம் யாந்தி காலகதர்மேண சோதிதா: ந ச்ருண்வந்திபிது: புத்ரா: நஸ்நுஷா ந ஸஹோதரா: ந ப்ருத்யா ந களத்ரபாணி பவிஷ்யத் யதயோத்தரம்” என்று மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலும் ஸர்வேச்வரன் தானே சொன்னானிறே.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தானது மஹாபாரதம் - புத்தோ நாம முநிர்ப்பூத்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி மாநவாந் தத: பச்சாத் பவிஷ்யந்தி முண்டா: காஷாய வாஸஸ: தேஷாமல்பதரோ தர்ம: இஹ லோகே பரத்ரச தேஷாம் தத்தஞ்ச புத்தஞ்ச பஸ்மீ பவந்தி காஷ்டவத் விப்ராச் ச்ராத்தேஷ்வதாஸ்யந்திமயிபுத் தத்வமாகத அல்பதோயாஸ்ததோமேகா: அல்பஸஸ்யா வஸுந்தரா அல்பக்ஷீராஸ்ததோகாவ: அல்ப வித்யாச்ச ப்ராஹ்மணா: நிவர்த்தயஞ்ச ஸ்வாத்யாய பிண்டோதக விவர்ஜிதா: அநந்யாயேஷ்வதீயந்தே ப்ராஹ்மணாச்சௌ ச வர்ஜிதா: அக்நிஹோத்ராச்ச நச்யந்தி குரு பூஜா: ப்ரணச்யதி ப்ராஹ்மணாஸ் ஸர்வ யஜ்ஞேஷு ப்ரசாந்தி ஸ தக்ஷிணா: தத் ப்ரஜா: ப்ரளயம் யாந்தி காலகதர்மேண

சோதிதா: ந ச்ருண்வந்திபிது: புத்ரா: நஸ்நுஷா ந ஸஹோதரா: ந ப்ருத்யா ந களத்ரபாணி பவிஷ்யத் யதயோத்தரம் - என்பதில் ஸர்வேச்வரனால் வெளிப்பட்டதாகும்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்